

Леонід МОСЕНДЗ

ПОЕЗІЇ

Зодіак

* * *

Як хочеться молитися часом
комусь, хто всепробачливий й ласкавий:
Не приведи загинути рабом
чужої ласки і чужої справи!

Не допусти закінчити ці дні
під непривітним чужинецьким дахом.
О, дай хоч старцем перейти мені
старим, запиленим Чумацьким шляхом,

спочинуть в холодку рясних садків,
вклонитися селу, зрадіти місту,
почути дзвонів півзабутий спів
і тупіт ніг під музику троїсту.

За плугом перейти широкий гон,
в пухку ріллю насіння кинуть жменю,
під копами забудь утомний сон,
припавши до межі: «О нене, неню!»

Як хочеться молитися часом
комусь, хто зна мій біль і знає... гану:
Не приведи загинути рабом
на спраглих межах мого Ханаану!

Волинський рік

О. Стефановичеві

Садок такий ніжний, прозорий,
червлений захід, мовби жар,
І ніби вище знялись зорі,
і ніби нижче килим хмар.

Тхне пустою з сумного поля:
зелений клаптик – чорний гон...
І не минула лісу доля,
і, як докори, крик ворон...

Лиш буйний син призвілля
свої виспівує пісні,
то обійме сухе бадилля,
то в буйнім танку божевілля
співає гімни осені.

Надять ці гімни. Їхня сила
зміцня забаганку сліпу,
жадобу хижу: мати б крила,
їх розіп'яти, як вітрила,
й летіти, мчати по степу.

Здогнати простір у погоні,
шпурнути час у хижий вир
і на останній перепоні
пустити керму із долоні
й на крилах вітру, як на троні,
підвестись до осінніх зір.

Регіна¹

За тобою Гаральд тужив,
твое ім'я – бойовий знак,
це про тебе вікінгів спів,
князівно північних саг².

Тебе знає Лаба і Рен,
ти – Регіна Сенських долин,
славна мати славних імен...
Не йму віри: чи й я твій син?

Не йму віри... А може, ти
не признаєш мене своїм?
Я вагаюсь: можна ввійти
у палац твій, в князівський дім?

І зістать в твоїй стороні,
щоб славить твоє буття...
О дозволя, Регіно, мені
дарувати тобі й життя!

Криниця ніжності

* * *

У вільнім краю лицар самітний
підніс наслід переможну крицю
й на роздоріжжі викопав криницю –
останній дар вітчизні звитяжній.

Під кришталевістю він заховав у ній
із серця свого ніжності скарбницю,
що, замкнена в самоту – в'язницю,
шлях перейшла з героєм життєвий.

О доторкнися спраглими устами
струмкого кришталю. З його краплями
приймеш один із лицарських дарів:

у мужність переконаного чину,
в одважну непохитність дзвінких слів
вкладати серця власного частину!

* * *

Є ніжна принадність у сільському храмі,
як сутінок березня в закутках ляже:
ясніють віконні у присмерку рами,
а тремітний вогник щось Спасові каже.

І піп стародавній, у зшарганих ризах
з дяком розпочали розмірну розмову.
Луна їм втворює несміло в карнизах,
ось... голуб на крильцях зворухнувся сизих,
хтось мудрий вслухається в кожнеє слово.

¹ Регіна, Гаральд – персонажі скандинавського фольклору.

² Сага – давньоскандинавський епос у формі прозового тексту з віршованими вставками.

Притишений, мідяний брязкіт кадила,
легенькі, тендітні хмарки фіміаму
вплітає дитячої містики сила
в архангелів меч і архангельські крила
та все сполучає в солодку гаму...

Вже місяць віконні закреслює грати,
все глибшає, глибшає визначність чину...
Темнішають ночі весняної шати,
ймуть зорі у вікна частіш зазирати,
а в душу сплива безконечність хвилини...

* * *

Сніг шепотить. Він рештки таємниці
зимової дошептує в долині,
на зрубі перша, ще бліда травиця
потай ворухить висохлі стеблини.

Ключ журавлів трубить ген-ген високо,
немов сурмлять невидимі фанфари.
Так радісно відпочиває око
на хмар пухких розкиданих отарі.

Хоч парк мовчить, мовчить ще чорно-синій,
та знаю я, про що столітній мріє,
бо зрадила сережка на ліщині,
що золоту цвітень вколо себе сіє.

Я знаю, що старий на думці має...
«Так, друже, так...» – привітно шепчуть губи.
Але назустріч віти простягає
і йде по верховітті: «Правда, любий...».

* * *

Так часом хтось у невимовній вірі,
яку не вбити ні рокам, ні втомі...

О.Теліга

Я тебе не буду цілувати,
як черемха зацвіте у лузі
й зазвучить ген-ген по виднокрузі
яблуневих квітів біле свято.

Цілувати я тебе не буду
й у грозові липневій ночі,
як зітхають десь небесні груди
й блискавками сяють Божі очі.

Аж тоді я схилюся до тебе,
як у дні останні листопаду
скинуть гори золотну принаду
і нагі піднесуться до неба.

Там, в ясній повітрі, над лісами,
що знялись, прозорістю убрані,
я сухими доторкнуся устами
уст твоїх палаючої рани.

Без присяги, впевненістю щира,
розплинеться в ясності тривога;
як засплять навечно вічні боги –
довіку мені лишилась віра!

* * *

В моїм місті – врочисті дзвони,
перемоги грімкі акорди.
В моїм храмі – струнки колони,
стрімких арок нап'яті хорди.

А над містом і храмом вітер.
Мчить він юний, звитяжний, ярий,
ніби тонни могутніх цитер
хтось потужний жбурля за хмари.

Ти ж не зможеш зі мною бути
в тім високім, лункім соборі:
твому серцю в долинних путах
не піднестись суворо горі!

Угорі, на самотній чаті
хай твій друг сам один зістане:
там – уста лише ймуть мовчати
чи змовляти присяжне «Амен».

Вітаємо переможців!

1 листопада 2013 року відбувся розіграш призів «Книжкова лотерея».

Переможцями стали:

Барановська Л.Л. (м. Ковель)
Блошенко О.О. (м. Кіровоград)
Гончарук Н.С. (м. Хмельницький)
Грабовський А.В. (Волинська обл.)
Дичко Н.В. (Закарпатська обл.)
Кальмус Н.М. (Дніпропетровська обл.)
Кочегарова В.М. (м. Луганськ)
Литвин Я.П. (Львівська обл.)
Мельникова І.Л. (Житомирська обл.)
Мельникова О.Ф. (Дніпропетровська обл.)

Паливода Т.Л. (м. Кривий Ріг)
Петренко О.Л. (Харківська обл.)
Плотнікова Д.М. (Дніпропетровська обл.)
Поліщук Г.М. (Житомирська обл.)
Росоха М.Ю. (Закарпатська обл.)
Смерека Н.В. (м. Одеса)
Слюсар А.Ф. (м. Київ)
Чернікова Н.В. (Донецька обл.)
Чвіль Л.Ю. (Волинська обл.)
Царюк О.О. (Донецька обл.)